

[Poul Nilsson.]

da de lagde deres budgetter. Det vil jeg da ikke bestride. Tværtimod vil jeg gerne indrømme, at det har man ikke kunnet kalkulere med. Man kan heller ikke kalkulere med prisstigninger på avispapir, lønninger og andet; men forholdet har dog hele tiden været det, at fremkommer der så store stigninger, at der er fare for bladets almindelige økonomi, er der dog en fremgangs måde, der er anvendt tidligere, og som fremdeles kan anvendes: at man forsøger at få disse udgifter inddraget ved simpelt hen at forhøje bladprisen. Jeg vil gerne minde om, at jeg har nogen indsigt i disse forhold. Jeg har gennem mere end 25 år siddet i ledelsen for mit eget blad og igennem mange år været formand for samme.

På møder, der holdes over hele landet inden for de forskellige bladområder, ekstraordinære eller ordinære, halvårsvis eller årlig, drøfter man bladenes fælles økonomi ud fra de økonomiske forhold, der hersker. Jeg har mange gange kunnet konstatere, at de argumenter, der bl. a. fra mit blads side har været fremført for, at bladprisen burde forhøjes på grund af prisstigninger på det ene eller det andet område, sagligt begrundet ud fra almindelige forretningsmæssige principper, praktisk talt hver gang er blevet afvist af to førende bladgrupper, den konservative bladgruppe og venstres bladgruppe; de har sagt nej til en forhøjelse. Nu kan det skyldes mange ting, og det står dem frit for, hvordan de vil ordne deres økonomi inden for deres presse. Det kan skyldes, at deres overskud er for stort, men det kunne måske også — jeg skal ikke insinuere noget — have et andet sigte.

Når man så taler om, at staten skal kunne klare sine ting i forbindelse med statsbanerne, overrasker det mig ikke så lidt, for lige efter det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen kom det ærede medlem hr. Holmberg på talerstolen og pegede ligesom den konservative ordfører på, at der var en del sidebaner, der gav underskud; det måtte vi have undersøgt, dem måtte vi have nedlagt. Deri kan jeg ikke se nogen konsekvens. Men — som ministeren rigtigt sagde — vi fik ikke at vide, hvilke baner det var. Det vil vel også være svært, for ikke at sige umuligt, at få det frem her.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen mente, at jeg med direkte adresse til ministeren skulle have sagt, at han ikke skulle vente, at det foreliggende lovforslag blev vedtaget i den skikkelse, det havde nu. En sådan betragtning har jeg aldrig haft i tankerne, og jeg har aldeles ikke givet udtryk for noget sådant i den tale, jeg holdt for nogle timer siden. Det, jeg sagde, var, at bladdøden i Danmark ikke kunne klares, selv om vi intet foretog os, selv om vi trak dette lovforslag tilbage, og det tror jeg er rigtigt. Men jeg tilføjede, at vi er villige til at forhandle, og for at der ikke skal være nogen misforståelse — pressen er jo i høj grad på i dette spil — vil jeg understrege, at vi er villige til en saglig forhandling i udvalget. Skulle det f. eks. vise sig, at de embedsmandsberegninger, der foreligger med hensyn til de flere penge, man skal have ind for dagblade og ugeblade, er for højt anslået, skal disse beregninger selvfølgelig ændres. Skulle der foreligge sådanne fejl-beregninger, vil vi være villige til at sætte taksterne ned. Er det ikke tilfældet, må vi fastholde det synspunkt, som da også deles af alle ordførerne på nær én: at disse to institutioner skal ledes og drives som en forretning, hvilket da også er en forudsætning. Når det er tilfældet, at vi er enige i det store princip, nærer jeg så sandelig også håb om, at det skal lykkes at få disse to lovforslag igennem på en sådan måde, at den saglighed, der begrundes dem, sejrer, når de skal endeligt vedtages.

N. Chr. Christensen: Kun en enkelt bemærkning til ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Poul Nilsson, der sagde, at man jo bare kunne forhøje abonnementsprisen. Når typografilønninger, redaktørlønninger eller papirpriser steg, så indregnede man det jo, kalkulerede derefter og forhøjede også udadtil prisen på avisen. Ja, det har jeg også sagt i mit første indlæg. Hvis man kommer med forhøjelser, der ligger på linje med de forhøjelser, der er foretaget af andre, er det klart, at så må vi yde det samme til postvæsenet. Men der er jo ikke tale om forhøjelser, som ligger et sted og svæver mellem 88 og 175 pct.; der er tale om forhøjelser på 14, 15 og i enkelte tilfælde 16 pct. og for papirprisen vedkommende heldigvis ikke nogen særlig